

Η ΞΕΛΙΞ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ
Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Του Ναπολέοντος προς την αυτοκράτειρα
Τίλιτ, 6 Ιουλίου

Έλαβα το γράμμα σου. Γιατί όμως να είσαι εγωίστρια; Αι επι-
τυχίαι μου δεν σου κάνουν εντύπωση;

Η ώρα Βασίλισσα της Πρωσίας θα γευματίση άποψη μαζί
μου. Είμαι καλά και σε έπεθύμησα ότο δεν φαντάζεσαι. Θα σε
ξαναϊδω όταν το θέληση ή τύχη. Ίσως όμως να ιδωθούμε γληγορό-
τερα από ότι ελπίζουμε.

Σε φιλώ, αγάπη μου, και είμαι όλο; δικός σου.

Ναπολέον

Της Νινόν ντε Λανκλό προς τον Μαρκιδιον ντε Βιλαρόδ

Μαρκήσιε, θα έπρεπε να σάς γράψω μονάχα δύο λέξεις και
να σάς πώ: «Είστε άνυπόφορος!» Αλλά έχω οίκτο για σάς στην
καρδιά μου και ή εύτυχία σας μου εινε προσφιλής. Μαρκήσιε, δεν
γνωρίζετε τη γυναικεία καρδιά! Μάθετε ότι ζητούμε πάντα από
τους θαυμασιούς μας να σέβονται τας θέλησεις μας, εστο και αν
εινε παρόλογοι.

Η άλλες γυναίκες εινε φτιασιμένες για να εινε θυματά σας.
Εγώ δεν θέλω να γίνω θυία κανενός. Δείχνετε τόσο φανερά τη
ζήλεια σας, ώστε ο κόσμος γελά μαζί μας. Δεν θέλω να προαλω
τά γέλοια του ενός και του άλλου, άκούτε; Προτιμώ να σάς χάσω,
να χάσω την αγάπη και την τρυφερότητα, που όμορφαίνουη τη ζωή
μου παρά να ύφίσταμαι την τυραννία, που θέλετε να μου επιβάλετε.
Νινόν

Του Μαρκιδίου ντε Βιλαρόδ προς την Νινόν ντε Λανκλό

Εάν ύποχρωσθώ να μένω ακόμη λίγες μέρες μακριά σας, αι-
σθάνομαι ότι θα τρελλαθώ! Η καρδιά μου πάντα διευθύνει τον
νού μου. Νινόν! Αχ! αν ξέρατε το μέγεθος της λατρείας μου!
Δεν μπορώ να ζήτω πειά χωρίς εσάς.

Δεν μπορώ να σάς περιγράψω την εύτυχία που μου προσέηνε
το χθεσινό σας γράμμα. Είμαι σύμφωνος με την ιδέα σας. Ένας
άνδρας που αγαπά πολύ γίνεται χαμιά φορά γελοϊός. Η αλήθεια
εινε ότι διαρκώς παραπονιέμαι μα δε φταίω εγώ!

Άλλοτε όμως εξηλεύατε σεΐς και νοσταλγώ πολύ εκείνη την έ-
ποχή. Η αλήθεια εινε ότι πάντα ο ένας αγαπά περισσότερο από τον
άλλο. Τώρα ήλθε ή σειρά μου, αφού μου έδειξατε ότι ή μόνη εύ-
τυχία της ζωής σας είμαι εγώ, ή αγάπη σας.

Η γυναίκα όμως εινε πολύ άπειρη. Κάνει τα πάντα για να
έμπνευση τη ζήλεια εις το φίλο της και ύπερα τον μαλώνει. Τι
θέλει τέλος πάντων; Αδιαφορία; ... Είμαι μελαγχολικός σήμερα
και κατηγορώ τον έρωτα και τις γυναίκες. Έτσι εινε όμως ο κα-
νών. Ο άνδρας παραπονιέται πάντα για ότι λατρεύει.

Αν είμουν λογικός θα έλεγα: Δεν φταίει, Δέν φταίει,
αυτή, αν την αγαπά κάθε μέρα περισσότερο.

Ω, ή γυναίκες!

Ξέρετε πόσο ο κόμης Ν. αγαπά τη γυναίκα
του. Είχαν φέρει από την Άγγλία μία καια-
ριότερα όμορφη σαν άγγελο. Η κόμισσα άρχισε
να ύποψιάζεται τον άνδρα της, ο οποίος εινε
λίγο ελαφρός. Δεν απέδισε τη ζήλεια της γιατί
εινε ύπερηφανη. Μία μέρα όμως δε μπόρεσε να
κρατηθῆ και του ειπε με άπάνταστο πόνο:

«Αν με άπατήσης, θα σε άπατήσω κι'εγώ
με το μαρκήσιο Γ... και θα σου το ειπώ». Εκεί-
νος δεν την έπίσταψε. Έξαρνα έμπεχε μία μέρα
στο δωμάτιό του, και του ειπε, όχρα σαν πε-
θαμένη.

— «Εκράτησα το λόγο μου!»
Αυτός που δεν της ειχε άπιστήσει θέλησε πρῶ-
τα να την σκοτώση, κατέληξε όμως να πείη στα
πόδια της. Δεν μπορώ να έννοήσω αυτό τον άν-
θρωπο! Πρέπει να έχη μεγάλη άδιαφορία χαρ-
κίτρος. Αν είμουν στη θέση του, θα περιφρο-
νούσα αυτή τη γυναίκα και θα έφευγα για πάντα...

Χαίρε, θεασαία Νινόν, σάς στέλω ένα μυ-
θιστόρημα που θα σάς διασκεδάση πολύ. Ο συγ-
γραφεύς έχει πνεύμα και μεγάλη ευαισθησία.
Εινε σπάνιο πράγμα αυτό. Κοιμένη αγάπη! Με
το πνεύμα την κοροϊδεύουν όσοι δεν την έν-
νοήσαν αληθινά!

Μαρκιδίος ντε Βιλαρόδ

Της Μαντάμ ντε Στάελ προς τον ίππότην Ντε Μενίλ.

Είσαι άρρωστος και είμαι μακριά σου! Δεν μπορώ ούτε να
κλάψω. Δεν μπορώ να κοιμηθώ. Έχω διαρκώς μπροστά στα μάτια
τη γλυκεία μορφή σου, αλλά πονεμένη και όχρα... Σε βλέπω να ύ-
ποφέρη και δε μπορώ να κάμω τίποτε για σενα!

Θεέ μου, ποτέ δε φανταζόμουν το μέγεθος αυτής της αγάπης,
που γεμίζει το νού μου και τη ψυχή μου! Μία ψυχή, που ύποφέρει
δεν ξέρει ούτε τι θέλει, ούτε τι κάνει. Θα έπιθυμούσα να σε ιδώ
εύτυχισμένο, εστο και αν έπρεπε να προσφέρω τη ζωή μου για να
σε κάνω καλά.

Γράψε μου όταν μπορέσης, καθισούχασέ με, γιατί αισθάνομαι
πως δε θα μπορέσω να κρατηθώ... Θα κάμω την τρέλλα να έλθω
κοντά σου με κάθε θυσία. Αν δεν λάβω έως αύριο άπάντησι, θα
ειπώ στον άνδρα μου πως άρρώστησε ή μητέρα μου και θα φύγω
για την Ελβετία. Εινε αδύνατο να σε κοιθώ μονάχο και έχατε-
λειμμένο, ενώ ύποφέρεις. Γράψε μου, λατρία μου. Ποτέ κανένας
άνθρωπος στον κόσμο δεν αγαπήθηκε όσο αγαπήθηκες εσύ.
Μαντάμ ντε Στάελ.

ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΨΥΧΟΠΑΘΕΙΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΤΡΕΜΟΥΝ ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΤΙΠΟΤΕ

Εινε γνωστόν ότι πολλοί άνθρωποι πάσχουν από παραδόξους
ψυχοπαθείας. Τα κατωτέρω ιστορικά ανέκδοτα αναφέρουν σχετικά
περιεγρότατα γεγονότα. Αι άρρώστειες αυτές όφειλονται εις παθή-
σεις των νεύρων:

Ο Όλαφ Βερρίχ αναφέρει ότι κάποιος κήηλος έτρεμε κι'έπλημ-
μύριζε από κρύον ιδρώτα μόλις αντίκρυζε ζείδι. Επίσης αναφέρει
και για μία κόρη που μόλις έβλεπε φτερό έβαζε τις φωνές, καθώς
και για κάποιον Σκωτο ευπατρίδη που έκλαιγε μόλις έβλεπε χέλι.

Ο Άμβρόσιος Παρρέ διηγείται κάτι παρόμοιον για κάποιον
διοικητή της Μαρτινίκας, ο οποίος μόλις έβλεπε αθά κατελαμβά-
ντο ύπό ασπίδων; Το ίδιο πάθαινε και ο περίφημος μαθηματι-
κός Κάρδεν.

Ο Έρασμος πάλι μόλις έμύριζε ή έβλεπε ψάρι κατελαμβάνετο
από πυρετό. Ο Ιωσήφ Σκαλίγερ έτρεμε μόλις έβλεπε γόλα!

Ο Βασιλεύς της Πολωνίας Λαδίσλας κατελαμβάνετο ύπό
τρομάδους καταστάσεως μόλις αντίκρυζε μήλα, ο δε Ντουχέν, ο
γραμματοεύς του Φραγκίσκου του Ι, πάθαινε άιμορραγία της μήτης
μόλις τα μύριζε.

Ο Σαμουήλ Πελις αναφέρει κάποιον που εταράσσεται και παρα-
μιλούσε στο αντίκρυσμα σαλάτας. Επίσης ανα-
φέρει και κάποιον άλλον τον όποιον έπιαναν
δυνατοί πόνοι, δασάκι άκουγε να μιλούη για
πόδια και για όσα έχουν σχέση με αυτά, δηλα-
δή για κίλτσες, παπούτσια κλπ. Ο πόνος του
περνούσε αν άλλαζαν άμέσως την κουβέντα και
μιλούσαν για το κεφάλι και για τα σχετικά με
αυτό, δηλαδή το καπέλο, τα μαλλιά κλπ.

Ο Έρρίκος ο ΙΙΙ δε μπορούσε να μένη σε
κάμαρη, όπου ύπηρχε μέσα γάτα. Ο στρατιάρχης
δουξ Σομπέργκ, επέθανε κι' αυτός το ίδιο.

Ένας σύμβουλος του δικαστηρίου της Βορ-
δικάλης τόσο έτρομάξεν όταν ειδε ένα άκανθό-
γοιρο, ώστε επί δυο δλοζήχρα χρόνια νόμιζε ότι
του ειχε καταβροχθίσει τα έντόσθια.

Κάποιος πάλι ευγενής του μεσαιώνος μόλις
έβλεπε ποντικό, άνέσυρε το ζιφορ του.

Ο Ιούλιος Καίσαρ έερέπετο εις φυγήν
άντικρίζοντας..... κάρδαμο!

Αι Γαλλικά έφημερίδες πρό τινων ετών άνέ-
φεραν για κάποια κόρη ή όποία όταν μπήκε σε
κάποιο ξενοδοχείο του προαστείου του Σαιντ—
Όνορέ με τον αδελφό της για να διευνήση λιπο-
θύμισε μόλις αντίκρυσε στο διπλανό τραπέζι
άστακό!...

Ο Παράξενος

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μία φορά κ' έβαν καιρό
— πάνε τώρα χρόνια—
ο' έβαν τόπο μακρινό,
ήταν όλο χιόνια!

πάγοναν τα λούουδα,
πέθαναν τ' άνθόνια,
καλεκαίρι γούριε,
κι' ήταν όλο χιόνια!

μάτια πάντα άμίλητα,
χείλη κλειδωμένα,
οι καρδιές δε βιάδζαν
με ρυθμό κανένα.

...Μιάν αγάπη πέρασε,
ύστερ' από χρόνια,
και τα μάτια δάκρυσαν,
κι' έλιωσαν τα χιόνια...

Ναπολέον Λαπαθιώτης

